

Ifjúsági életünk.

Három esztendőnek háborukban gazdag ifjúsági története bezáródott. Mit annyi reményét nem vesztett közvetítőnek, felsőbb tanácsnak, sőt szigornak elérni nem sikerült, meghozta az idő: beköszöntött a béke. A kimerült, lelkesedésüket és kitartásukat elveszített pártok letűntek a szereplés teréről; egyetlen megmaradt jelvényüket: jelszavaikat szívük mélyébe rejték, de a lobogókat lobogatóikkal együtt leszorította az újabb áramlat.

Nem számláljuk a halottakat és sebesülteket, nem is akarunk egy objectiv irányú visszatekintés keretében a múltnak immár csak historicus jelentőségű eseményeivel újabb lángot szítani. De ha végigtekintünk ma, csaknem egy esztendőnek, a mostani egyetemi tanévnek ifjúsági életén, lehetetlen, hogy ne csodálkozzunk azon a változáson, mely önként, minden külső tényező segítségével nélkül beköszöntött a magyar diákéletbe.

Ne ringassuk azonban magunkat illusiókba! A mai állapot ha jobb is, mint az előbbi, még korántsem egészséges. Az ifjúság lelke, mint az egyensúlyából kilendített inga, egyik oldalról a másikra lengett s a zajos esztendő nyomán beállott csend a kifáradás jeleit tünteti föl. Nem csoda! Nehéz betegségből lábadozik ez az ifjúság s a lábadozó betegek nyomott resignatioja, gyengesége természetszerűleg nyilvánul meg cselekedeteiben; neki ez a csend még nem béke, ez még csak nyugalom! És azok a hazafias, nemes tendenciájú, lelkes mozgalmak: a Rákóczi-szobor ügye, a Deák-ünnep rendezése, a párbajellenes szövetkezés, a katonai javaslatok ellen való állásfoglalás, melyekkel mind mutatni akartuk, hogy az ifjúság kicsinyes hecsezpolitika nélkül is életjelt tud magáról adni, mindezek a mozgalmak egy lábba-

dozó beteg cselekedetei voltak, a melyekkel el akarta hitetni önmagával szemben, hogy ő már egészséges.

Mindenesetre akár az egyetemek, akár a főiskolák működését tekintsük, látszik a gyógyulásnak első jele. A beteg — igaz — sáppadt még, gyenge is, olykor vissza-visszatér a láz, de a csúf fekélyek eltűntek, a szív rendesen ver, lázképek nem gyötrik többé. Azonban azokat a szép terveket, melyeket gyógyulásának idejére szőtt, még nem tudja megvalósítani.

Érdekes, milyen igyekezettel indul meg az élet a béke jegyében; szebbnél-szebb tervek várják megvalósulásukat az együttes csendes munkától. Budapest a külföldi vendégeket fogadja, Kolozsvár a székely kérdéssel foglalkozik, a vidéki akadémiáknak is meg van munkaterve és munkatere; de mégis mit látunk? A budapesti Egyetemi Körben egymás után változnak a választmányok, a kolozsvári Egyetemi Körben szintén; mintha hiányzana az erő az egyes választmányokban arra, hogy részint az előző kormányzat terveit, részint saját intentioit megvalósíthassa. Ezek a tervek és mozgalmak aztán hosszabb-rövidebb tárgyalások után letűnnek s az ifjuság napirendre tér felettük, mint — sajnos — annyi sok más felett is. Így folyik az élet ifjusági köreinkben a szeptember és december hónapok közé eső időszakban. Eleinte itt-ott egy-egy választás alkalmával felcsillan még a régi hadijelvények egy-egy maradványa, de minél jobban halad az idő, annál kisebb jelentőségűvé válik s az ifjusági mozgalmak is annál kisebb számú érdeklődőkre számíthatnak. Valóban önként felmerül ekkor a kérdés, hogy vajjon csak a veszekedések és hecczek vonzák ma az ifjuságot s most békés munka mellett az ifjusági egyesületek nem számíthatnak tagokra, vagy a múlt annyira rosszhirűvé tett mindennemű ifjusági mozgalmat, hogy a komoly elem elővigyázatból tartja magát távol.

Mint fentebb kifejtettük egyik sem a valódi ok, hanem sokkal inkább az, hogy az ifjuság kimerült, kifáradt, közönyös lett. Dolgozik, — igaz — de nincs egész lelke e munkánál. Mind több és több skepsis, kétkedés kél egy-egy mozgalomnál s mind nagyobb azoknak száma, kik meg tagadják az ifjusági egyesületek működéseinek eredményes és hasznos voltát. Ily körül-

mények között — természetesen — azoknál is megcsappan a lelkesedés és munkakedv, kik még dolgozni tudnának ; a gúnyos nyelvek sok olyan szárnyat levágnak, melyek magasra repülhettek volna, — így pedig legfeljebb csak arra jók, hogy a fosztott tollakból párnát tömjenek — s aludjanak rajt' a mig megvirrad. Az idő szelleme ellen tenni nem lehet ; ezen nem változtathatunk. S az ifjúsági élet fellendülését sem eszközölhetjük mindaddig mig a korszellem, az ifjúság szelleme nem változik.

Addig is azonban igyekeznünk kell, hogy fenntartsuk azt a tüzet, mely most hamu alatt bár, de még mindég él, s melyből — ha kedvező lesz az idő, — még hatalmas láng csaphat fel.

Ezt pedig csak egy módon sikerül elérnünk : fogjunk kezét mindannyian. *Lépjenek érintkezésbe egymással Magyarország összes ifjúsági egyesületei!* Most, hogy az a pártharcz, mely három éven át elvállasztotta őket megszűnt, együttesen munkálkodhatnak, egymást buzdíthatják, egymást támogathatják s mig most egy-egy kis csoport elszigeteltségében kedvét veszíti, akkor érezni fogja, hogy egy hatalmas, országos testületnek tagja, mely erős, kiható működésre képes!

Ennek az egyesülésnek lehetőségét és módját fogjuk tárgyalni a következőkben.
